

Το Αισθητικό Δάσος της Καισαριανής, είναι αποκλειστικό δημιούργημα της Φιλοδασικής Ένωσης Αθηνών (Φ.Ε.Α). Το δάσος που όλοι θαυμάζουμε, δεν προϋπήρχε αλλά δημιουργήθηκε εξ' υπαρχής από την Φιλοδασική.

Ήδη από το 1924 η Φιλοδασική είχε ασχοληθεί με τη δημιουργία δάσους στη Καισαριανή. Διαβάζοντας τα πρακτικά της λογοδοσίας του Δ.Σ της Φιλοδασικής της χρονιάς εκείνης, διαπιστώνουμε τις προσπάθειες που καταβάλλει η τότε διοίκηση της Φιλοδασικής για να δημιουργήσει ένα περιαστικό δάσος: "το Αθηναϊκόν πράσινο", ανεφέρεται στα πρακτικά, "καταδιώκεται από όσους έχουν αποστολή να το προστατεύσουν". "Το Άλσος του Ποδονίφτη εκτάσεως χιλίων στρεμμάτων κατεστρέφεται και μετεβάλλεται εις οικόπεδα. Αι πευκοφυτευμένα εκτάσεις του Πολυγώνου, της Καισαριανής, των Κουπωνίων μετεβάλλοντο και αυτά εις οικόπεδα". Η Φιλοδασική αποφασίζει λοιπόν να αντιδράσει δυναμικά για να σώσει τον Υμηττό και την Καισαριανή. Πείθει την τότε κυβέρνηση να ανακηρύξει αναδασωτέο "προτάσει της Φιλοδασικής Ενώσεως" το μεγαλύτερο τμήμα του Υμηττού με την υπ' αριθμόν 14029 της 12 Φεβρουαρίου. Πράξη του Υπουργείου Γεωργίας που δημοσιεύεται στο υπ' αριθμόν 47 παράρτημα της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως. Πιο κάτω στα πρακτικά αναφέρεται ότι η Φιλοδασική μαζί με το Υπουργείο Στρατιωτικών δενδροφυτεύει "δια πεύκων και κυπαρίσσω την παρά την Λεωφόρο Καισαριανής έναντι του συνοικισμού Συγγρού" μεγάλη έκταση". Ακολουθεί ο Β' Παγκόσμιος πόλεμος και η περίοδος της κατοχής που δεν αφήνουν την περιοχή αλώβητη. Πρώτα οι κατακτητές αποψιλώνουν το βουνό και αργότερα, σε απόγνωση, οι κάτοικοι των γύρω συνοικισμών, κόβουν τα δένδρα για να τα χρησιμοποιήσουν για καύσιμη ύλη. Από τη θεομηνία, γράφει στο βιβλίο της "Ο Υμηττός" η Διδώ Καλλέργη, γλίτωσε μόνο το ιδιωτικό δάσος Νάσκου, στη δεξιά του Καρέα.

Μάρτυρες αδιάψευστοι της κατάστασης του δάσους της εποχής εκείνης αποτελούν οι φωτογραφίες που δείχνουν έναν Υμηττό παντελώς αποψιλωμένο, παρά τους περί του αντιθέτου ισχυρισμούς των διαφόρων, που τώρα επιβουλεύονται το Δάσος.

Ο πόλεμος τελειώνει και η χώρα προσπαθεί να ανασυγκροτηθεί. Την επαύριο του πολέμου η Μεγάλη Ελληνίδα [Καίτη Αργυροπούλου](#), επιστρέφοντας από τη Μέση Ανατολή περνά με το αεροπλάνο πάνω από τον ρημαγμένο Υμηττό. Με οδύνη διαπιστώνει τον αφανισμό του δάσους. Αποφασίζει να εργαστεί για να το ανασυστήσει. Έτσι τον Δεκέμβριο του 1947, η Εφορία Αναδάσωσης της Φιλοδασικής, με προτροπή της Καίτης Αργυροπούλου, επιχειρεί με τα πενιχρά μέσα και τους λιγοστούς πόρους της εποχής εκείνης, την αναδάσωση εκτάσεων της περιοχής της Καισαριανής και του Βύρωνα. Ταυτόχρονα, ακολουθώντας το παράδειγμά της, όλα τα σωματεία της Ομοσπονδίας Εκδρομικών Σωματείων Ελλάδος, Ο Ελληνικός Ορειβατικός Σύνδεσμος (Ε.Ο.Σ), η Περιηγητική Λέσχη, πρόσκοποι και οδηγοί, συμβάλλουν στην αναδάσωση άλλων τμημάτων του Υμηττού.

Κατά τη διάρκεια της δικτατορίας το δάσος δέχτηκε ένα ακόμα πλήγμα. Η τότε αρχή απαλλοτρίωσε μεγάλο τμήμα του δάσους για να κτισθεί η Πανεπιστημιούπολη, σύμφωνα με

σχέδιο που ήδη είχε εκπονηθεί το 1964- και τούτο παρά τις άοκνες και προσπάθειες του των εκπροσώπων της Φιλοδασικής για να αποτραπεί η καταστροφή. Έτσι έκταση περίπου 680 στρεμμάτων παραδόθηκαν στη δόμηση χάριν του αισθητικά ακαλαίσθητου πανεπιστημιακού συγκροτήματος.

Στα χρόνια της μεταπολίτευσης η οικιστική πίεση από τις γύρω περιοχές αυξήθηκε, βρήκε όμως την Φιλοδασική φραγμό σε κάθε επεκτατική κίνηση της. Δεν μπόρεσε όμως να αποφευχθεί και η διάνοιξη αυτοκινητοδρόμου ο οποίος ναι μεν έλυσε σειρά κυκλοφοριακών προβλημάτων της πρωτεύουσας, θυσίασε όμως ένα ακόμα τμήμα του Υμηττού που ως πηγή οξυγόνου την κρατάει στη ζωή.